

Ти, хлопе, землю край
І в землю зерно сій,
Най жито, як Дунай,
Покриє за́гін твій!

Най жито, як Дунай,
Пшениця золота,
Поллється на весь край,
Як та хлібна ріка.

Ти не дивись на те,
Що нивонька твоя,
Як полотно ляне,
Коротка і вузька!

Хоть як ти моря грудь
Веслом стальним пори,
Хоть як ти мудрий будь, —
Не розітнеш води!

На хвилечку лише
На ній ти вчиниш слід,
Ледь хвиля надійде,
Піде той слід під спід.

Піде той слід під спід,
Розкинеться земля
Від заходу на схід,
Неділена, ціла́.

Від заходу на схід,
Як море, як вода, —

Ти дав їй кров і піт,
Вона буде твоя!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Село»](#);

З видатним українським письменником Василем Стефаником Богдана Лепкого єднала багатолітня дружба, яка почалася, коли Василь Стефаник навчався на медичному факультеті Краківського університету, і тривала довгі роки. У книзі спогадів «Три зустрічі» Лепкий один з розділів присвятив Василю Стефаникові, якого він вважав «найбільшим знавцем і недостижимим маляром хлопського життя».